

Валентин Вацев

ТРЕТАТА НАЦИОНАЛНА КАТАСТРОФА

Разговори без последицие

София, 2021

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Валентин Вацев, автор, 2021

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0801-6 (мека подвързия)

ISBN 978-619-01-0810-8 (твърда подвързия)

Валентин Вацев

ТРЕТАТА НАЦИОНАЛНА КАТАСТРОФА

РАЗГОВОРИ БЕЗ ПОСЛЕДСТВИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ

Реформистите правят съюзи, революционерите – фронтове	9
Правителството е като група сапъори, под чиито крака постоянно гърмят мини	15
Душманите трябва да приемат, че в гостната има слон	19
В криза е не партията, а елитът ѝ	23
Левите партии извън БСП са фантоми	27
СДС и БСП са в мирогледна криза	30
Политическият ни модел бе сгрешен в зародиш	34
Интервю на Татяна Кирякова	43
Част I. Левицата ще бъде връхлетяна от голяма изборна победа	43
Част II. Влизането на България в ЕС не е шведска маса	48
Част III. Истинската власт е морална	52
В момента изкубват старата синя реколта, която не се получи много. Почвата ще бъде обработена и ще бъде насадена нова десница	56
Българският преход се превърна в трета национална катастрофа	64
Отказът от държавност е отказ от национална съдба	67
2008-а ще е нервна по света, особено за ЕС; скандали на Балканите	74
Днешният ни елит е олигархичен	78
Днешното българско общество е повече съсловно, отколкото класово	81
За окултизма на партията, светицата на ЦК и народния елит	85
Геополитическата роля на България никога не е намалявала	91
Пътят пред Борисов е на Перон или на Фухимори	97
Шансът на българската дребна буржоазия е днес	101
ДПС е разгаданият шифър на българската перестройка	104
Няма проклетие върху българския ген, прокълнат е елитът ни	111
Българският преход е дълъг скок встрани	119

Живеем в политическо междучасие.....	125
Борисов е наказание за нашите грехове	132
Духът на Троцки живее на „Позитано“. Първанов носи духа на неизпълнените обещания.....	147
Това у нас не е и капитализъм, а междуцарствие.....	156
Ние сме колониална страна с политически марионетки	163
Нужно е да се преучреди държавата, да създадем новия си елит.....	171
През лятото може да започне война с цел скъсване на отношенията Русия – ЕС.....	180
25 години живеем в задгробния живот на социализма	183
НАТО delendam esse!.....	190
Тези, които искат да пренапишат историята, първо трябва да победят.....	210
В сакралността не може да се живее повече от 3 секунди.....	215
Политиката на Борисов е: <i>Няма да се караме с Америка,</i> <i>но и с Путин не бива</i>	227
НАТО е отвъд периода на своята историческа валидност.....	231
Клингън ще превърне ЕС в 51-вия щат на САЩ	250
Старата федералистка доктрина за ЕС умира.....	259
Демократите в САЩ обичат да палят фитила на Балканите	269
Американците дадоха отпор на глобалистките амбиции на либералите	274
Опитът да ни въвлекат във война с Русия е безумен.....	283
Обществото надрасна елита си	289
Соросианската секта обяви либерален джихад срещу Тръмп.....	293
Валентин Вацев и Александър Симов за развратния дух на българската демократия и за целите, които палат сърцата	301
Този политически елит си отива, издавайки неприлични звуци и миризми	308
Вторият закон на Вацев и двойнобиографичните хора.....	315
Всяка партия си заслужава своята Корнелия	322
Цялото това бесовско хоро, което наблюдаваме около себе си, ще изчезне от политическата ни сцена с писък.....	338
Е, не е ли Путин гадина?.....	357

Президентът трябва да е държател на огромен символен капитал, но не виждам да има големи успехи досега	361
Светът върви към нова Студена война, а нашите медийни лакеи ще надминат Си Ен Ен!.....	370
Денят на народните будители е ден на битка с идеологическите и духовни наркотрафиканти от соросоиден тип.....	376
Пробутват ни педерастията като държавна идеология	381
„Дълбоката държава“ се съпротивлява.....	386
Първо си отиват идеите и едва тогава идват Корнелиите	393
Този свят си отива. Светът на глобалната американолиберална демократична доминация.....	404
България има нужда от буржоазно-демократична революция	410
На 10 ноември беше извършен вътрешнопартиен преврат, който доведе до трета национална катастрофа.....	415
Там, където минат тръби с руски газ, на 10 км кокошките не снасят, жените са безплодни, а за мъжете ме е срам да кажа какво им се случва	420
Българският политически елит загуби мяра! Скоро ще загуби и своята легитимност!	428
Евробюрократията е тумор, който ще бъде орязан безжалостно	434
Китай няма да вкара Русия в окопа си срещу САЩ.....	439
Цветанов бе даден свидна жертва, за да векува ГЕРБ	445
В България лявото е дунапренено, а дясното – стиропорено	449
Диагнозата: тежка политическа анемия!.....	455
Не бих приветствал предсрочни избори сега.....	462
ГЕРБ не е партия, а държавата.....	467
Нинова не прави завои надясно; изхвърли шепата останали троцкисти в БСП.....	473
Проектът „Триморие“ по същество е подготовка за война срещу Русия.....	479
Навлизаме в свят на войни, свят суров, свят с велико потисничество	486

РЕФОРМИСТИТЕ ПРАВЯТ СЪЮЗИ, РЕВОЛЮЦИОНЕРИТЕ – ФРОНТОВЕ

Интервю на Минчо Минчев

Минчо Минчев: Г-н Вацев, едно обръщение на политическия съвет на АСО от последните дни стана „притча во язицех“ за българските национално-патриотични кръгове. Трябва веднага да кажа, че тъкмо макрорамката на поставените в документите въпроси предизвика интереса, в резултат на който е и днешният ни разговор. Същевременно, като ви благодаря за отзивчивостта, би ми се искало да отменим помоему преексплоатираната тема за идейния плурализъм в БСП и да се съсредоточим върху един такъв въпрос като коалиционната политика на БСП в контекста на историческия кръстопът, пред който е изправена България.

Валентин Вацев: Въпросът за коалиционната политика на БСП не е тактически въпрос, въпреки че се „привижда“ като такъв, и дори не е „обикновен стратегически“ въпрос. Той всъщност е глобален въпрос със съдбовно значение не само за изхода от текущата (и вече изтичаща) политическа ситуация. Неговото решаване предопределя политическата „география“ на българското общество и задава глобалните структурни характеристики на политическия живот в България в периода на следващите 5–6 години, т.е. до края на века. По значение този въпрос е съизмерим с другия, отнасящ се до формата на приватизация на националното одържавено богатство. Заедно с него този въпрос успешно детерминира особеностите на основните политически субекти на новата българска политика – тяхната природа, характеристики, движещи сили, степени и типове на представителност.

М.М. Решаването му от страна на БСП би ли довело да това, което днес се нарича „преструктуриране на политическото пространство“?

В.В. Да. При това не по кулоарен и спекулативен начин то би допринесло за формиране на „новия политически феномен в България“ – т.е. нова, представителна и отговорна политика, поддаваща се на широк публичен граждански контрол „отдолу“.

Въпросът засяга не просто новата политическа архитектура на България в края на ХХ и в навечерието на ХХІ в., а позицията на България в контекста на геополитическите взаимодействия, пресичащи се на Балканите и влияещи, макар

най-често косвено, и вътре в съвкупността от политически, стопански и културни взаимоотношения в България.

М.М. В този документ [публикуван отделно – б.р.] АСО твърди, че чрез начина на решаване на въпроса за коалиционната политика на БСП може с конструктивен и отговорен подход да се повлияе дори върху начина, по който историята решава въпроса за българската десница. Доколкото Политически кръг „Зора“ се определя като такъв, нормално е, струва ми се, да запитам, дали не възлагате твърде големи отговорности в този смисъл на „генното инженерство“, за което БСП дари българското общество от периода на „кръглата маса“?

В.В. Мисля, че е изчерпан политическият модел на „нова политическа България“, който беше заложен още с решенията на „кръглата маса“. В основата на този модел лежи горбачовската идея за „споделяне на властта с конструиран партньор за благото на България“. Конструируваният партньор се оказва политически Франкенщайн – сам по себе си неконструктивен и определено опасен за обществото. Беше изстрадана истината, че се споделя не власт, а управление (друг е въпросът, че в технократско-мениджърското съзнание тези две реалности не се поддават на разграничение); че националното съгласие е съгласие вътре в нацията, а не между скарани политици, и главно, че политическите разпадни продукти на БКП и СДС са не толкова филизи на новото статукво, колкото белези на старото, отиващи си с него.

Определени действия на БСП в една или друга насока могат да се окажат с голямо значение при решаване на въпроса дали ще бъде продължен континуитетът на днешната реставраторска, скрито фашизоидна и националнобезотговорна „десница“, или тя ще бъде изтласкана в полагаемата ѝ се политическа ниша и на нейно място ще започне да се утвърждава десница от нов тип – национално отговорна, относително диалогична и относително конструктивна. Не е възможно национално съгласие със сили, които виждат главната си историческа мисия в реванша и отмъщението. По този начин БСП, решавайки привидно своя въпрос (за коалиционните си партньори), фактически се изправя пред историческия шанс, който е също и едно историческо предизвикателство към нейния интелектуално-политически потенциал – да повлияе по явен, т.е. негорбачовистки начин върху конструирането на българската десница. От друга страна се наблюдава един съпътстващ процес, който условно може да се нарече „деполитизация на самата политика“.

М.М. Г-н Вацев, пресилено ли ще е, ако кажем, че днес България е на кръстопът – защото народът не желае да бъде управляван постарому, а управленският елит не желае или не умее обективно да управлява поновому. И има ли изход от тази класическа схема, предвещаваща политически взрив?

В.В. Изход от кризисната ситуация и спасение от приближаващия авторитарен спазъм са изборите. Днес основният обществен проблем обаче е, че в България предстои преразпределение на собственост чрез власт – т.нар. прива-

тизация, а не преразпределение на власт чрез собственост, т.е. избори. В този смисъл силите на статуквото разглеждат (съвсем основателно) властта си не просто като основание и легитимация за управление, колкото като основен структуроопределящ фактор в цялата икономическа, политическа и културна сфера с дългосрочно стратегическо значение и обхват. Това означава, че статуквото прави опит да се увековечи, като залогът е максимален – една политическа победа този път на дадена сила ще определя политическия и стопанския „ландшафт“ поне две десетилетия без връзка с всички следващи избори. Всички сме свидетели как вече пета година една реваншистка и реставраторска шайка се опитва да предаде националния суверенитет на всеки, който ѝ обещава външна подкрепа. Стига са ни залъгвали, че вървим към Европа, когато и за слепеца е ясно, че външнополитическата ориентация, която ни натрапиха, всъщност води към Анадола.

М.М. Освен БСП днес в обществото функционира и сравнително успешно разширява своя политически периметър още една мегапартия – партията „Президентство“...

В.В. Да, въпреки измамната формалноюридическа видимост на държавна институция това е именно политически властови комплекс – т.е. именно партия със свое явно (и неявно) ръководство, експерти и консултанти (не непременно български), своя идеология (разбира се „центристка“, и насочена срещу „двата мастодонта“), свои медии („Панорама“ на Гарелов, „Труд“ на Т. Тошев и мн. др.), казионни полусиндикати (ръководени от услужливи политици), свой политически, културен и икономически елит, позиции (в държавната администрация, включително във Въръжените сили), активисти, посредници и конфигуратори. След разделянето на БКП от държавата БСП остана със своите държавотворни импулси, стремежи, отговорности и мисловни категории, докато „синята“ държава под ръководството на президента (като държавен глава) започна да се превръща в партия. Тази синя „криптопартия“ разширява успешно периметъра си именно като партия (а като държава се руши). Противостоещото на този изключително опасен процес единствено от леви (или лявоцентристки) позиции е по принцип невъзможно. Новата „партийност на държавата“ е общонационална заплаха и нейното предотвратяване е общонационална задача, надхвърляща делението „ляво–дясно“ (дори и ако то е в „облагороден лявоцентристки“ вид). Новата „партия-държава“ с активен функционер средният и висшият държавен чиновник и с политически репрезентатор президентът, разширява сферите си на влияние, чрез което стеснява периметъра на обществената власт. Не само за БСП, а за шанса въобще България да има една отговорна политика в бъдеще. От тази ситуация изходът съвсем не е в лявоцентристка насока.

М.М. Днес един авторитарен спазъм може да бъде инспириран не само и не толкова по икономически причини и интереси – към днешна дата капиталът няма нужда от твърди правила. Опит за авторитаризъм обаче по политически, вклю-

чително геостратегически причини е напълно възможен. Не мислите ли обаче, че икономически причини за авторитарен поврат ще има в достатъчно количество след изтичане на определен срок, който е необходим за окончателния срив на реалната българска икономика?

В.В. Ако БСП е получила в резултат на едни успешни избори властта, след около 6–9 месеца тя би имала срещу своя, да допуснем, лявоцентристки съюз обединените сили на българския капитал, който вече умее да управлява по неполитически (непрозрачен) път. Това бъдещо състояние може да бъде избегнато (или остротата му да бъде смекчена), ако днес БСП успее да забележи и осъзнае факта, че българските икономически групировки се раздират от едно дълбоко, макар и не съвсем осъзнато от тях противоречие – как да бъде употребена държавата? Конфликтът между непосредствения и стратегическия интерес на българския капиталист в тази област се формулира така: или да се изяде държавата – чрез плякосване и разруха, или тя да се използва в дългосрочен план като своеобразен национален комитет за защита на националния капитал. На първата капиталова нагласа, следствие и проява на непосредствения му интерес, обществото, в това число и БСП, са длъжни безкомпромисно и сурово да противопоставят. Що се отнася до БСП, това произтича от нейната държавотворческа природа. На втората нагласа БСП може и трябва да отговори не само с разбиране, но и с ясно обявено, декларирано, а после и реализирано съдействие чрез лостовите на новопридобитата след изборите власт.

М.М. Е, да, но такава оферта следваше да се огласи много по-рано – далеч преди ажиотажа с коалиционните партньори – досегашни и нови. Трудно ми е обаче да повярвам, че с една лявоцентристка политическа оптика може да се разчетат тези зависимости. Мисля, че на Енрико Берлингуер принадлежеше фразата: „Разбирането за ролята на съюзника и на съюзите на една политическа сила е следствие от разбирането на нейните цели, природа и същност“...

В.В. С две думи: реформистките сили правят съюзи (и то честни), а революционните сили – фронтове. Съюзите са за нещо, а фронтите – предимно „против“. Тъкмо в това деление се проявява истинската природа на една партия отвъд (или зад) нейната официална фразеология. Лявата или истински дясната партия с ценностна природа и принципи адресират всички с определената програмна цел, а лявата или псевдодясна партия, изградени на доктринална основа, търсят класов съюзник срещу класовия си противник. Това е повърхностната проява на едно дълбоко, фундаментално различие – различието между понятието „социализъм“ като обществено-икономическа формация и понятието „цивилизационен процес“ ведно с неговите вече достигнати резултати.

Тревожен белег за възпроизводство на стари схеми е обстоятелството, че БСП не успя да отдели достатъчно сили за публично обсъждане с всички заинтересувани политически сили именно на програмните си виждания за изхода от

общата социална и национална криза. В този смисъл вашата забележка за офертата е напълно справедлива.

М.М. Благодаря ви, това ми дава куража да продължа по т.нар. аспекти на коалиционния проблем, който, както се вижда, не е само проблем на БСП. Без да съм изчерпателен, мисля, че са възможни три различни концепции за типа коалиционна политика на БСП. Това са т.нар. от мен „архаична концепция за възстановяване на класическия ляв съюз“, по-новата концепция „за интегралната левица“ и третата, която изхожда от ясното разбиране, че днес са променени умишлено не само наименованията на „лявото“ и „дясното“, а и техния смисъл. Тя е тази, която ми дава основанията да твърдя, че само обединението на всички социално- и националноотговорни сили и фактори може да бъде основа на един прогресистки, националнообединителен коалиционен съюз, основан на национално съгласие и имащ животоспасяваща идея: съхраняването на българската държавност, оздравяването на българския дух, спасяването на нацията и възправянето на икономиката. Бихте ли коментирали тези три възможности?

В.В. Левият съюз, включващ неговите „естествени“ съставки – социалдемократическата партия на д-р Дертлиев и някой лявоопределящ се земеделски съюз, би съответствал в най-висока степен на битувашите наследени носталгични представи в БСП (за лявото единство) и освен че би имал определен исторически символен смисъл (възстановяване на „лявото единство“, „укрепване на работническо-селския съюз“ и т.н.), той би могъл да разчита на едно относително успешно изборно представяне. Такъв съюз обаче не просто би носил проблемите, идващи в него от съответните съставки – непреодолимата воля за историческа мъст у д-р Дертлиев към БСП (д-р Дертлиев е пример за това, че не само старата любов, но и старата омраза ръжда не хваща), а също и архаиката на един работническо-селски съюз със „селска съставка“, неотличима от Петър-Танчевия класов съюзник.

Разбира се, не трябва да се изпуска нито един шанс за възстановяване на онези исторически слоеве в коалиционния исторически опит на БСП, които са нейно историческо достойние и които имат дълбок исторически символен смисъл в народната политическа памет. Съюзът с „някое свое БЗНС“, а също и символиката на преодоляването на почти вековната вражда с партията на д-р Дертлиев биха имали определено конструктивно значение при решаването на днешните коалиционни проблеми. И все пак свеждането на коалиционните търсения на БСП в кръга на тези класически партньори и политически братовчеди би довело до недопустим политически архаизъм в нейната днешна политическа практика.

Идеята за обогатяване на „класическата левица“, която вие нарекохте „интегрална“, с метаболитни продукти от разпада и гниенето на партията-майка БКП не би била безпредметна.

Нещо повече, въпреки определени трудности (главно при спазаряване на бъдещи държавни постове и позиции с бившите „другари“) би могло да се разчита на известна (и то нелоша) ефективност, доколкото, както е добре известно, от

чревето на старата партия изпълязяха, във връзка с предстоящото тогава политическо застудяване, всички или почти всички днешни демократи. Днес политическият климат за тях отново застудя. Господата са отново сговорчиви и в преговорите с тях единственото, затова пък ефективно средство е предложената от БСП добра цена. И единственото – но не безусловно – ограничение за БСП е нейното обоняние. Това своеобразно обратно изкупуване на „лошите кредити“ на БСП на добра, т.е. ниска цена, е тайната на втората концепция за т.нар. интегрална или „модерна“ левица. Такава конструкция е напълно възможна и нещо повече – не бива да се отхвърля априорно. Елементи от нея сигурно могат да бъдат използвани с определен успех. Единственият, но затова пък сериозен недостатък на този подход е оставането от страна на БСП в кръга на интелектуално-политическата лявоцентристка мизерия. Лошото на този вариант е, че и публиката, разбирайки ясно, че и декорът, и пиесата, и авторът, и режисьорът на тази постановка са все същите, може да напусне залата.

Третата концепция би означавала, че БСП като най-голяма, държавнотворна и националноотговорна сила с политическо-надполитическа природа се ангажира не просто с конюнктурно належащи промени в рамките на статуквото, а предлага нов алтернативен цивилизационно-исторически модел на прехода.

Характерът на един такъв политически съюз изисква в него да има място за всички нерадикални, т.е. реформистки леви сили; за всички националноотговорни десни сили; за всички национално мислещи граждани; за всички прогресистки сили, за патриотични формации и обединения, граждански комитети, землячества и съюзи, кръгове и дори изявени личности с определен обществен принос и потенциал.

Това би бил и един от най-важните уроци от историческия опит на БСП. В най-кратка форма той би звучал така: в моменти на върховна историческа отговорност, пред лицето на съдбовни исторически изпитания, засягащи общата национална съдба, българската левица нееднократно е показвала своята способност да изоставя местните си групови и класови ограничения и да мисли с категориите на националната отговорност и на единната българска история, на общия прогрес, общата съдба и общото модернизаторско дело. Тези от БСП, които – съзнателно или не – работят против подобна позиция, ще трябва, без да бъдат съдени от когото и да било, да отидат на боклука при своя политически отец Горбачов.

В-к „Зора“, 1 ноември 1994 г.